

μεινεν μιᾷμιση ἡμέρᾳ ἄταφος, ἐλλείψει θαπτικῶν. Ὁ μὲν Δήμαρχος παρεχώρησε τάφον δωρεάν, ὁ δὲ ἄστυνόμος ὕψονε τοὺς ὤμους τοῦ ἐπιχαρίτως. Καὶ ὁ Τυπογραφικὸς Σύνδεσμος γραμπαράκι δὲν εἶχε. Ἐως οὗτου μερικὰ τάλληρα συναχθέντα τὸν ἐσῆκωσαν τὸν καυμένον τὸν Γιόβαννη!

Ἐξ ἐπιταφίου λόγου δημοσιευθέντος ἐν τινὶ ἐφημερίδι.

«Ἀλλὰ φεῦ! ὁ χεῖμαρρος τοῦ θανάτου ἀφειδῶς παρέρσυνεν αὐτήν, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ παρασύρῃ διὰ τῆς βροτολογιοῦ νόσου καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις ὡς ἀνδρείος μαχητὴς ὑπέμεινε τὸ σταδὶον τῆς χηρείας κτλ.»

Ἄλλο ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιταφίου:

«Ἐκ τούτων λοιπὸν πειθόμεθα ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἀγαθὴ καὶ μερὶς ἀγαθῆς (ἡγουν κομμάτι) καὶ ἐδόθη εἰς μερίδα (καλαμποῦρι!) τῶν φοβουμένων τὸν Κύριον.»

Ἐν Ἀμαρουσίῳ, τῷ πλησιεστέρῳ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐξοχικῷ χωρίῳ, εἶχε γίνεαι τελευταίως φόνος ἄνευ τελειωτικοῦ ἀποτελέσματος, διότι τὸ θῦμα ἀκόμα ζῇ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπιζήσῃ θὰ μείνῃ παραλυτικὸς. Καὶ ἦτο φαίνεται ἐπιστημονικὴ ἡ ἐπίθεσις· διότι ἡ αἰτία τοῦ φόνου ἦτο γυνή. Ὁ καθ' οὗ ἐπετέθησαν τὴν νύκτα τρεῖς τέσσαρες ἔνοπλοι διὰ μαχαίρων ἦτο ξένος—Χαλκιδεὺς—καὶ εἶχε πάρει τὸ ὠριότερον κορίτσι τοῦ χωριοῦ. Ἀλλ' ἡ χρυσὴ νεολαία τοῦ Μαρουσιοῦ—τὸ λεγόμενον τραμπουκαριό—δὲν ἠνείχετο τὸ τοιοῦτο. Ἐπνευλιγμένως ἠπειλήσαν τὸν γαμβρὸν ὅτι θὰ τὸν ξεμπερδεύσουν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐξεμπερδεύσαν, ἀγρίως, ἀνηλεῶς καὶ ἀφρόως.

Περὶ τούτου τοῦ ἀφρόως πρόκειται, διότι μὴ γράφουσιν ἐκ τοῦ χωρίου ὅτι οἱ φονεῖς περιφέρονται εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἀτιμώρητοι. Καὶ οἱ γράφοντες παραπονοῦνται κατὰ τοῦ κ. Ράλλη σφοδρῶς, διότι καὶ ὡς ὑπουρ-

γὸς καὶ ὡς βουλευτὴς τῶν ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως τιμωρηθῇ τὸ ἐγκλημα καὶ ὅχι διὰ τῆς ἀτιμωρησίας ἢ συμμορία αὐτῇ τῶν φονέων νὰ προβῇ εἰς νέα ἐγκλήματα.

Τοῦ αὐτοῦ χωρίου οἱ κτηματῖαι παραπονοῦνται πικρῶς κατὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης τάξεως. Ῥεμπελὶδ πλη-
ρες. Ὁ καθεὶς κάμνει ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. Οἱ ἀγοροῦλακες εἶναι ἀμίλητοι. Μπορεῖ ἂν τοὺς παραμπῇ καὶ νὰ σὲ ἔρῃ-
σουν. Ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου οὔτε σκιά. Μίαν μόνην φορὰν, ἀφ' ἧς διωρίσθη, ἔδειξε τὴν φιγούρα του. Ἐκεῖνο ἦτο.

Τὸ γαζέι, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ Λεκατσᾶς, ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας ὅστις δὲν ἐτακτοποίησε ἀκόμη τὸ ἐμπορικόν του, ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν ὥστε ἡ πρώτη παράστασις ἐν τῷ χειμερινῷ μας θεάτρῳ ἀπὸ τοῦ χθεςινοῦ ἀναβληθῇ διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον.

Τόσον νωρὶς νυχτόναι καὶ αἱ νύκτες εἶναι τόσον ἀτελεύτητοι, ὥστε δυνάμεθα νὰ ποῦμε:

— Ὅτι ἡ ἡμέρα τότε ἀρχίζει ὅταν τελειώσῃ.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

ΔΕΛΤΙΟΝ Ι΄.

Ὁ κ. Λέων Μεσηνηζης
Ἀνώτατος

Τόμ. 21
" 15

κατάρκας καὶ ὕδρεις, ἠκούοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Δύο ἢ τρεῖς κεφαλαὶ ἔπεσαν· χεῖρες, βραχίονες καὶ κνήμαι συνετρίβησαν. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύσσα ἐκτέρωθεν. Δὲν ἠδύναντο τις νὰ διακρίνῃ τίς ἐκτύπα καὶ τίς ἐπιπτε, τίς ἐξέπεμπε κραυγὴν ὀδύνης καὶ τίς ὀλολυγμὸν ὀργῆς.

Ἄν ἔλειπε τὸ ἐνστικτον, τὸ μηχανικὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπερφύες, ὅπερ καὶ ἐν μέσῳ τῆς ταρχῆς καὶ τοῦ σκότους, καὶ ἐν μέσῳ τῆς παντελοῦς καφώσεως καὶ τυφλότητος, ἐπιζῇ κατὰ τὰς ὑπερτάτας στιγμὰς, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσιν ἀλλήλους ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πειρατῶν ἦτο ὑπέρτερος τοῦ τῶν ἐπιδρομέων. Τοῦτο δὲ μόνος ὁ Μούχρας, ἂν καὶ μεγίστην ὀδύνην ἠσθάνετο ἐκ τῆς συντριβείσης παλάμης του, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ὅμως τὸ θάρρος του διετέλει ἐτι ἀκαμῶν.

Καὶ ἐφαίνετο ἐπὶ τέλους εἰμαρμένον νὰ ὑποκύψωσιν οἱ νησιῶται εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πλήθους. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πρώτη ψυξὶς τῆς ἀποθαρρύνσεως εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μούχρα, ἠκούσθη ἀπροσδόκητος καὶ ἀλλοκοτὸς τῆς κρότος ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα. Αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπιδρομέων ἀνεπετρώθησαν, καὶ ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἀνοίξατε, μὲ πᾶσαν θυσίαν, τὰς στομοθύρας ταύτας! ἔκραζε μὲ λαμπρὰν φωνὴν ἔχουσαν προφητικόν τι-

Καὶ ἐδείκνυε πρὸς τοὺς συντρόφους του τὸ ὄπαιον τοῦ κύτους.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι, πρὸς οὓς ἀπετείνετο ἡ παρκαλέυσις αὐτή, δὲν προέλαβον οὔτε νὰ ἐννοήσωσιν, οὔτε νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτήν. Διότι ἀπὸ τοῦ θαλάμου τοῦ πλοιοάρχου ἐφάνησαν ἐν ἁκρεῖ πάντες ἡ εἰς ἀνδρες ἀναβαλόντες, ὀπλισμένοι μέχρι τῶν ὀδόντων καὶ ἀπειλητικοί.

— Κατάρκα! κευραυνός! κύλασις! ἠκούσθη ὠρυόμενος ὁ ἀρχιπειρατής.

— Ἰδικοὶ σας εἴμεθα, Γραικοί! ἔκραζεν ὁ πρῶτος τῶν νεωστὶ ἐλθόντων πρὸς τὸν Μούχραν. Ἠλθαμεν νὰ ρίψωμεν τούτους τοὺς σκύλους εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐν μέσῳ τρομερῆς πάλης τῶν μὴ ἀπολεσάντων τὸ θάρρος πειρατῶν, ὁ πρῶτος τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς νέος, ἐρρίφθη εἰς τὴν πάλην μὲ φοβερὰν δύναμιν.

— Ἐφθασεν ἡ τελευταία σου ὥρα, σκύλε! ἔκραζε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πειρατῶν. Ἐλα νὰ μετρηθῶμεν οἱ δύο μας.

Οὗτος δὲ, ὡσεὶ περιέμενε τὴν πρόκλησιν ταύτην, προέταξε τὸ στήθος καὶ ἤρχισε πρῶτος διὰ τοῦ ξίφους τὴν πάλην. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἔφερε μέγα καὶ βαρὺ γεταγάνι, ὅπερ ἐπκλινεν ὡς ἄθυρμα, καὶ τὸν ἀντέκρουσεν. Ἡ προσοχὴ τῶν ἀπαυδησάντων ἀνδρῶν συνεκεντρώθη ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν δύο τούτων μαχητῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ μο-